

Melania Cuc

FĂRĂ NUME

eseuri-șotron

EDITURA GEORGE COȘBUC
BISTRIȚA-2006

Copertă și prelucrare foto: Ion Măldărescu
Foto. Marius Ionașcu

DESCRIEREA CIP A BIBLIOTECII NAȚIONALE
Cuc, Melania
Fără nume, tablete-șotron/Melania Cuc-Bistrița
Editura George Coșbuc, 2006, format 9/13
ISBN:

EDITURA GEORGE COȘBUC
BISTRITĂ, IOAN SLAVICI NR.2-4
REL./FAX: 0263-216135
Editor: Dumitru Munteanu

Dragilor mei
Joshua, Jason, Sarah și Matei

Un gând bun și mulțumiri prietenilor **Mihaiela & Zorin;**
fără de care, această carte
ar fi încă în manuscris.

Scrie cum respiră

Uimitoare prin stăruință, simț organizat în croiala interioară aproape cu neptuință de prevăzut, creația Melaniei Cuc impresionează deopotrivă prin diversitate, exuberanță în a se exprima și încredere în steaua ei. Această atitudine este neobișnuită la scriitorul român recent, care își traduce spaima de a nu se putea defini, într-un amestec de îndrăzneală neconținutistică și o privire venită „de sus,,.

Nimic din acestea în alcătuirea inactuală a Melaniei Cuc, unde ceea ce se creează, într-un fel rapsodic, se aseamănă cu încrederea absentă, fără de nici o clătinare, ce ne impresionează contemplând natura. Scriitoarea scrie cum respiră.

Melania Cuc a început cu o poezie delicată, „nobilă și sentimentală,, - dar a înaintat într-un chip neprevăzut, odată cu apariția unui fel de maturitate, contemplativă, împăcată și afectuoasă. Acum, mai încoace de vremea de azi, ea își caută, în game ce diferă prin formulă, deși se pot reduce la nucleul sufletului ireductibil,- expresia ce i s-ar potrivi și care, aci... poate fi o închipuire romanească, aci... o combinație de eseu și poem în proză unde nu este cu putință a se defini gen și specie.

Un fel de „continuum,, de stări sub-lunare ce se așează într-o rânduială neprevăzută, în căi raționale dar fără de îndoială, având o coerență ce vine de dincolo de contingent, pare a defini această literatură ce trebuie citită întodeauna „în două limbi,, ce abia se întrepătrund. Într-un fel, atunci când compune roman, scriitoarea „construiește,, și dezvoltă epic deși, scoborând mai adânc, înțelegem că ea însăși „este vorbită,, de altfel de realități care se definesc în suprasensibil. Un fel de magie care abia câteodată amintește de proza lui Fănuș Neagu, înflorită în metaforă și arătând o umanitate stranie ce populează „dimensiunea de limb,, a realității vizibile pecetluiește această proză neobișnuită, despre care ar trebui scris mai mult decât se face de obicei.

Artur Silvestri

Fără nume ca mielul dolly... creierul mic și creierul mare bine splălate în detergentul promoțional al lacrimii lumii artificiale. Umblu bezmeticind și-ncâlcind specii din colecția unui ins primind post mortem premiul generației și garanției papale. Nu-s nici cel bun nici cel rău... nici darea de seamă din sertarul cu farfuria tixită de linte fierbinte și drobul de sare. Fac marș forțat cu pușca descărcând glonațe prin iarba fiarelor gestând drum fără frâu și caia în potcovă din plastic. Maiaua reacției la durere crește ireversibil în gingia ce leagă și desparte egal apele de uscat milenar. Și...iarăși inima mea-i liberă ca o sclavă legată de bolovan cu sfoara mătăsii peste locul de salbă. Pe război și-n clipa de pace gura lumii rumegă întruna la ace și tace. Neobosită și neînțeleasă mereu tremur toată ca picătura de ser forțată să treacă prin cămașă de fier.

Sunt experimentul... subiectul pe care îl resping din inerție profeții. Vine iarăși la ușă potopul! Din bibliotecile lumii îngerii scot cu fărâșul colbul bătut la computer în numele-mi propriu. Un balon de săpun fără seu trece peste cingătoarea planetei dependentă de greu. Privesc prin ultimul nerv și nu văd cum norii scarmână gânduri și păsări din fibră se sticlă sparg membrana deșertului tehnic. Stau aripile strânse-n colaj de planetar peste irisul sub care rabd mârâind explozia cozonacului vândut în felii la sala de bal. Perfect și normal este acel gardian ce doarme morțește în viscolul ciugulindu-i ficatul așa ca o pasăre dedată la coliva săracului. Ceea ce nu se vede clar din sala asta de bal este aerul în tornadă rupând și cârpind oul de ciocolată topit în fușteii pe care-i urc într-un stol de nevăzute confetii.

Memorie de elefant pierdut în savana smulsă ca părul unei nepăsătoare păpuși țin în pumn și simt cum nerăbdarea stă și ea cu vioara-i lipită de umăr. Pacea asta ca o plombă de argint în dinții mitralierei costă bani buni și ani de luptă de lămurire cu animalul de sacrificiu. Crește repede ugerul revoluției pornite din punctul de fugă al umbrei ce stă cu genunchii la gură privind cum spaima penetrează carotida învinsului. Democrația mea salivează la blidul cu ciozârtele de vițel sacrificat de la naștere. În uniforme selectate și încă viabile războaiele se duc pe contingente și număr de casă. Puterea de rezistență în instrucție stă gata să poarte în lesă un alt om pentru vagonul cu osiile rotindu-se prin lagărul de concentrare a nisipului ce-mi umple deșertul din talpa pantofului roșu.

Regnurile nu se mai separă ca în tel albușul când gustul salivează peste cerul gurii a ploaie de vară. Vecinul de masă nestrânsă scapă din brațe un țipăt de luptă și pacea trebuie prinsă... păstrată întregă în cămașa de forță a societății ce umblă lehuză cu sâni scosi ca perna albă pe geamuri la aer. Eu fac baie mereu în cerneală ca trandafirul din smoală... Pe fundul călimării din care-mi iau porția de vise stă înclinată cometa și totu-i cobalt și anapoda în viața boțită cât să încapă în cochilia de melc locuind în gâtul de sticlă.

Nevăzut și de neajuns din urmă este aerul pășind peste pasul ghepardului fugărit prin pelicula unui film desuet. Fluier fiara din gând și de departe aud cum tunetul dă probă de foc în cuptorul în care nisipul se coace sub palma fetei morgane. Brazi de crăciun cresc în deșertul problemei cu formula zăpezii. Totu-i alb și clar în jurul meu și în barba apostolilor. Numai malul stă ras pe scalp ca împăratul roman și hematii închegate țin locul cicatricei unui nou embrion. Poetul își face și desface bagajul întruna ca și cum ar îmbrăca în aur casant o sămânță de vânt. Ninge anapoda pe felia mea de cer interzis și pantinoarul e fără caii-putere necheazănd din somn închis fără lacăt în borcanul cu miere .

Oceanul și uscatul se împerechează curgând ca șosetele fără vârf și fără călcâi. Libertatea lor este garantată cu loteria la care am lăsat leafa pentru o săptămână fără de joi și fără duminică la amiază. Țesătoarea de vise hrănește cu resturi de zare ogarul de sub masa cezarului și totu-i nebulie legată în funii și fir de arnici cusut în batistă. Lacrima pe ger tânăr iese din porii pumnului ce șterge ochiul și geamul prăvăliei dincolo de care marfa cea scumpă și cea mai bătrână femeie din lume dorm pe aceeași pernă plină cu versuri și iarbă albastră de mare. Pe țărmul gol ca furoul pe glonț sunt doar eu și un frison la care argintul cel viu tremură... se infiltrează prin muselina dansând cadrilul fără pereche pe singura strună întreagă din violoncelul bodegii din colț.

Cinci continentele și toate degetele mele se deosebesc între ele prin albul puțin și negru mult întins către bariera pe care corali o împing în adâncuri cu pieptul. E potop furibund pe valțul unde submarinele intră în viră cu șampanie și val semnalat de satelitul rătăcit pe orbită străină. Hidrocarburi fermentând cidrul scufundă vasele comunicante ale planetei mahmure. Pești zburători stau cu aripa-n zidul pe care urcă prețul gazului lampant. Și eșapamentul pleznește în focos ca gușa cu boabe în dropii. Cresc munții invers în igluurile dinaintea cărora un lapon și-a vândut câinele pentru becul electric. Sporii neliniștii contaminează ghețarii și gândul tras pe roata universului chicotește după atâta tortură înmuiată în alcool.

În bucătăria pe patru roți trase de robi... foarte aproape de plita pe care cresc țurțurii și morcovii răsădiți în pleura unui veteran ce împătorește altă clipă în trabuc... viața are gablonzuri în sfârscul urechii și perechi de renii abia intrați în călduri. Din oglindă iarna asta s-a agățată ca obiala în spinul crescut din călcâiul Precistei. Maica plânge. Nu am cum s-o ajut când în butucul felinarului barilul hidrocarburei din nou a crescut. N-am loc de prieteni în orientul experss iar mersul pe jos costă cât fumul țigării. Pe fața de masă cu pistruii musculiței bețive coclește furculița înfiptă cu toți dinții în pieptul de pui.

Se aprinde molecula-n coralii jumătății de lume în care-mi scald timpul sfâșiat de silnica-mi trudă pentru felia de libertate rănită în sticlă pisată într-un colț de batistă. La garderobă mor fără număr și fără să aflu de mine toate secundele încorporate-n paharul vărsat pe gura canalului deschis ca o venă retezată în autumnala rugină. Îmi scapă vina din mână ca un sângele țîșnind din deget cu inel scăpărând peste luciul de gheață parșivă. Capricioase și încă frumoase au rămas numai femeile și săbiile din somn de templier desenând pe larg orizont așa... ca un fum stors și întors din lumânarea cârpind vitraliul și albeața ochiului care privește fără să vadă cum mă îmbracă și mă dezbracă noaptea de franjuri în altă și altă broboadă.

Speranța doarme în spațiul îngustat de libertatea dusă de melc pe spinare... Infim e punctul unde eu mă poticnesc cât să pipăi orbește nisipul din urma sandalei dezgurzită de zare. Plan după plan galopant duce valul pofind bani și camuflaj în prapur de alb triumfal. Sunt spații neumbrate prinsilabele din numele regelui pierdut în armura topită peste lingura de argint viu și ciorba de crustacee în retragere silită peste câmpul minat cu altă parșivă ispită. Am pierdut preamulte virgine sub spuma de mare prin care damful de rom și foaia de dafin macerează știma gata aruncată în stomacul ulcerat al plantei mele hoinare. Flămânezesc și dansează cu toții pe scut de războinic rânjind seu fr vițel fără porții. Sterpezită gura-lumii de toane și caiele galopând prin copita lovind lemnul mesei sub care până și umbra-mi dispare .

În jurăminte false-i anafura roasă de șoareci și de pisici sălbăticită în cala unei corăbii cu femei ce stau cu fruntea în palme. Umblă în mantii din piele de oaie lupii strânși în ștreangul ce-l trage pe cel fără vină la spânzurătoare. Albul pur invadează spațiul imposibil de înscris fericirea mea de cariu în grinda cu flori uscate de mușețel și pui de dipteră ce învață efemeritatea din mers. În țâța ulciorului cu lapte acrit stă coțka speranței ce sacpă dintre palmele pleznind din toate cele zece dește. Dincolo de pereții cu memoria de mai an eu contînui să săpunesc griji în același lighean din spart în cap porțelan. Inegal și abia trasat din creion este golul stârnit între noi... eu numai om... tu... cavaler cu calul și dârlog prin compostul luptei în care spada luminii vine fără arhanghel din cer.

Aud lacrima celui ce se roagă țipând dintre piepții cămășii cu mâneci din ață tăind în carne de om și semn infertil de destin. Inima mea-i din hârtie tare fricoasă și mai casantă decât sticla felinarului din turnul ce nu ține cu eternitatea și nici cu tableta de ciocolată din lapte cu soia modificată ireversibil în miros și culoare. În termometrul febrei de lapte intră frigul întreg și prețul îndoit peste fisa din aparatul telefonului care se preface doar că sună salvarea. Generații de insomiaci îmi umplu paharul cu plasmă de crin și... chiuie albă vântoasa din diferența dintre statul de plată și foamea bucătarului de popotă ciupind în aluminul gamelei de formă. Nu am vis de leoaică nici voință destulă-n cerneala-mi din jugulară să scriu și să mint că descriu pavajul ăsta lipit tot în stropi de salivă și afixe de angajare la arme.

Mândria și mâhnirea mea de femeie cu destule întrebări abandonate în buzunarul pijamalei abia smulsă din măseaua mașinării ce-mi spală gândul cu reacție automată ar putea fi temă favorită pentru încă o carte criticată cu artă. Îmi repet întruna prosteste că... aş putea avea parte mea din vina generală așa ca un frison nou pe sub cămașă roz de nylon și dinaintea foii de termopan ce mă dăsparte de prostituata și mareșalul ce privesc spre stele cu același ochi. Umblu ca liliacul orb prin burta balenei din care îmi cere hârtie... masă de lucru... pixuri moderne. La capătăiul scării cunoașterii mele imperfecte stă Precista cu tulpă de mătăsă și tălpile-i așezate direct pe covorul ce-i sugativează picurii din ploaia de stele și ideea cea anapoda de viață.

Decupez din îngerul de sacrificiu doar fulgii sintetici și ceea ce a mai rămas din coiful de bronz ce strălucea ca soarele în efigia domnitorului singur. Medalii de bună purtare și imni zornăitori în asalt așteaptă semnalul din armura roasă de târâș pe genunchi și pe coate. În piața orașului meu e caldarmul pleznit și paharul pe masa de cină miroase a vin oțet. Piatra din stradă și cea din inel în pecete jelește ca puiul de câine rănit. Undeva între cer și pământ... cerșetorul din rege sparge în măsele piperul de indii și ceaiul se bea fără miere îndulcit. Dimineața asta-i bună de-o razie prin os de porumbel voiajor și de împăturit distanțele în tus'patru colțurile gurii-lumii ce strigă după ajutorul ce vine cu ambulanța conquistei de ieri. Eu continui să cred în prostie că zbor... stăpână pe sacul cu oase zdrobite de gheata ce lovește în cuibul termitelor clădit pe un nor.

Femeia acarului întoarce foaia clătitei... ziarul... anul și obrazul pe care pudra abia mai salvează urma dublată de palmă. Trenul a intrat din nou cu oiștea-n gardul electrificat cu becuri de iarnă... Nu scriu istorie... dau doar autograf pe taftaua sfâșiată din rochia de mireasă așezată pe verigheta ce se tot rostogolește prin butoiu în care praful de pușcă în muc de țigară proastă mocnește. Chipul îngerului salvator abia se mai vede de sub spuma de ras diamantul pupilei de veghe. În dimineața asta fără asigurare pe viață abur-mi iese în cuvinte prin gura mestecând muețelul dintre șinele ruginite și plaja cu portocali în floare.

E timp de șeherezadă în peștera asta cu limbi de foc pictând perechi de animale în rut și veșminte de om cu așchii de piatră acra în splină. Iluziile tinere ies la fluviu... se adapă din pumnii sfântului evadat din fresca muzeului ce își scutură peste mine cornișa cu bufințe albe. Este petrecere seculară la sala de tron și dans de cavaleri fără armă în rană. Liniștea de gardă cu mucegaiul la braț fac rondul de noapte pe sub arcul de triumf sub care maestrul desenează moartea din imaginație. Alte războaie mondiale bat coți de morți și pânză ignifugă în cortul unde chirurgul abia de atinge cu viața sa anonimă nervul sciatic al generațiilor de sacrificiu. Sângele din deget pe suveică pică sub ordin de luptă și cetatea face joc de glezne peste artefactele cavalerilor socotind șiruri de cifre aproape magnetice.

Tu nu vezi praful divin din ceea ce eu simt că ridic pe vârful cobiliței în care talgerul negru mă apasă în chin. Nu știi mai nimic despre poemul pe care-l scriu pe furiș noaptea în care Dumnezeu stinge stelele-n ulei de măsline și-mi apasă pe pleoape coada lingurii în care piftia s-a goagulat ca diamantul unui geamgiu. Nu există sare nici aur în picătura de ploaie cu care să-mi spăl obrazul și obrazul să nu pleznească precum lutul în cărămidăria unde re-nasc într-o pasăre cu cuib în coasta gânditorului. Un parfum fin și întins perfect pe lentila cea-sornicului de la mâna care-mi tremură este prețul emoției pe care încerc s-o prind în silabă și ea... șopârlă înșirată pe vergea de bumbac îmi lasă doar zimțul vertebrei în mână.

În capcana de vis am prins atâtea lucruri inutile ca lapovița ce mă croșetează și mă destramă ca pe o zdreanță din umbra de nebună paiată. Stau în echilibru precar pe puntea îngustată de puții rândunicilor ce învață din cădere golul plin al memoriei. Nu avem nici unii nici alții frați gata de sacrificiu pe față... nici șefi nici sublaterni care să-și dea partea de rai pentru un bilet de control în submarinul cu periscop și pușcași gata să salveze lumea de ultima rață sălbatică. Umblăm desculți și-n cămașă de spumă de mare prin frutuna de fluturi și efefanți evadați din orfelinatul cu gard din sârmă cu dinți și cu geare. Dincolo de zidul comun și sub exploziile controlate la sânge crește turnul bisericii poliglote și scaieții gata împlețiți în cununi pentru următorii cristoși.

Vând pământ proaspăt ca veștile zilei adunate într-o armură de luptă cu titanii din legiunea puterii. E noapte și prea târziu să accept încă un strat de pământ proaspăt peste coșul pieptului protejat doar cu un fir părelnic de neon stors cibernetic dintr-o stea de carton. Lumea asta-i un simulacru de curaj și os de ros pentru câinele de serviciu la popota veteranilor ce-au scăpat cu un sfert din viață și un covrig în sfoara de crăciun. Unică în opoziție-i mâna destinului ce scrie pe tabla cu materiale infamabile numele recruților și majusculele au sânge pe degete. Fără culoare este numai cenușa ce abia se ține pe două picioare de dansatoare. Este dreptul meu de autor să mor tânăr sau s-o șterg cât mai pot din fața locomotivei ce trage ultimul răget de împotrivire în fața abatorului cu galantar de inox și injecție letală.

Sunt ca pământul ce fuge spre nimic... dau cu piciorul drept în cel stâng încâlcind inul din pânza pictată de nebunul unui veac ce s-a dizolvat în absint. Bacșiș și domnițe trag pe roată pentru un stropul de lapte muls direct din ugerul căii lactee cu tot cu găleată. Confesiunea asta-i rămâne neștiută îngerului care mă îndeamnă să încheg agheasma în vâna prin care liniștea mulțimii descârpește ochii dimineții în care o adolescentă doarme cu capul între paginile internet. Nu loviți ! Spun tot ce știu despre așchia ascunsă sub unghia care bate în tasatura computerului și despre posibila minune a întrupării aerului în piciorul cocorului care refuza cizma cazonă. Nici proprietarii crâșmei nu mai aud bine. Salve de tun și sable de plutoniu zorănie pe pieptul rotunjită cu alt strat anti-armă.

Veacurile se retrag în larg planetar aruncând din plin cu bacșiș și domnițe ce încă mai speră să fie răpite de zmeii cei tineri. Afară din plan se reinventează mahalalele sperioase ca hulubii împerecheați pe unghia cu ojă. Porțile raiului sunt vraște. Frumusețile de aseară au ceracăn de ruj pe cămașa ajurată cu stropi de alcool distilat din mărul adamic. Cine spune că s-a săturat de viață ca de pâinea cu margarina pe care o poartă recruții în raniță transpirată? Secunda vine ca vrabia în care trage praștia singură. La indgo și pe furiș beau rația de apă dulce printre sahare și piscuri de canini roși de restriște. În fața dezastrului iminent sunt fotografii platite să șteargă ridurile timpului înțepenit în cerneala din stiloul care nu mai știe să scrie formula moleculei pământ.

Linia ochilor fără ochelari și muchea îngustă dintre aripile ce se prelungesc peste umărul de înger cu dare de seamă îmi dau dreptul de-a te vedea așa... 'nalt și înstrăiat ca un copil bălăngăindu-și picioarele de pe buza cristelniței negre. Agheasma-i gheață și iar strănutăm... Noroc porcesc ! îmi zic și scuipe năduf pentru cei adunați în cortul lacrimii de celofan ud. Continui să număr monezi și să mă prefac că intru în periferia metropolei cu vagabonzi fluierând cabotin. În podul casei poporului meu liniile aeriene se încrucișează periculos de real peste palmele a două bufnițe albe. De acolo încolo doar eu mai adun stelele. Port mănuși de pluș smuls din umărul fotoliului din care îngerul de pază ridică din sprânceană și fanionul izbânzii.

Un far lovit în creștet semnalizează pojghița tot mai subțire din neantul pe care-l frământăm sub tălpi de sandale. Pe taraba zarzavagioaciei doar copilul din noi și nebunul de azil mai aleargă ca pe dunga unui drum ferfenițat în dantura de schimb și câinii turbării nu ne latră nici mușcă de mâinile unse cu unt de pelin. Din ușă de biserică în ușă de birt din ochi-viu în ochi-mort îmi duc și-mi întorc la noroc lacrima de minor ce bea monopol. Veșnicia umblă slabă și doar pe vârf de picioare pe tabla rezonând ritm nou în vechea piele de broască din altă poveste ce credeam că ține de frig și de foamne.

Apa de sus și de jos în cheag de licheni iarăși suie cu pas de marș condensat ca roua de pe acoperișurile foarte abrupte al burgului în care sfinții au uitat când și de ce au intrat. Cerc în cerc intrăm în tehnologii avansate și vise presărate de sare se dau de-a berbelea-cul pe val de mangal și trotuarul e alb de teamă de om ce asudă în palme bătătorite cu pierderi colaterale și bani cât să plătească nodul din funia și truda de bătrân clopotar. Trece furia din uscat peste ape și-n devălmeșie lovește în plex geamul de sticlă pisată în lingurița cu medicamentul ce urcă în preț. Frica în cerc peste cerc iar se sparge cu pocnet de bec ce-și ține lumina pe fundul de uger în care izvorul de lapte e sec.

În furia asta ca un tsunami consumat galopant de inși ciugulind din peștii phirana numai eu mai caut compasul și cercul de cretă în care veșnicia-i conservată aproape perfect. Văd tot mai slab... ca prin tifon prind colb de colofoniu muzical și izul cloroformului sustras din rezerva unui uriaș spital mondial. Alte oști sub ordin de luptă stau gata să intre în victoria lovită cu pinteți în burtă. În lumina etiolată de gaz tras cu seringă din jugulara unui alt el'zorab furia țopăie pe firul de nylon tras cu tot cu ciorap și derma danastorei cu state de plată în front demodat. Pe capul de pod fără pălărie de soare se odihnesc brațele rochiei fetei morgane. Impasibil la boli vechi și terapie de șoc e doar colțul clorofilei ce umple ochiul peniței în care eu înfig gămălia de ac și apoi...tac.

Neînvrednicită la milă mi-e mâna ce ține pixul și isonul știrilor cu morții răscumpărați cu-n kil' de grâu de colivă și delevarul borșit. Câte gheare și oja la gheare mai are taxa valorății secundare... locul și clipa în care respirația mea se retrage în lut și visul 'ăl bun s-a pulverizat prin gura râului cu păstrăvi uituci? Pe foaia ziarului de anul trecut moare cerșetoarea resuscitată gură la gură de gardianul limbut. Luptătoare și învingătoare-i doar râșnița pietrei filosofale tot învârtind... malaxând irișii ce-mi pătează bluza cu experiment chimic. Semnez din instinc editorial-interzis... actul de donație al inimii mele cu vene pleznind de sedimente din stele rebele și uit că la margine orașului de bătrâni pasărea fericirii se zbate cu buza spartă în spini.

Stau și ascult ploaia cu capul pe gânduri plecat peste tocătorul cu căpățâna de varză de bruxelles. Pe masa mea cu ustensile de bucătărie țărănească pleznesc din palme scrisorile venite în cârje din străinătatea extravagantă. Și oglinda și ușa de la tindă scârție în cheutorile din colb de alumina ce otrăvește sistematic gamela și burta pifanului. Frica mea necontrolată de mamă e gata liberalizată pân' la vârf de degete cu inelele ce strâng falanga... locul unde se oprește o clipă suflarea și cântă victorioasă despre speranță. E un ger cumplit din gara-internațională către spitalul unde singur în gardă bisturiul nu mai retează buricul de deget... cum făcea altădat'.

În final nu mai aud cântecul mirelei galbene nici cu ochii nici cu gura-mi plină de zgura tot crescând și vuind în spuma oceanului ce se învârte ca ruleta de la masa cu numărul interzis de purtat direct pe pielea cu vârast de vânt. Într-o fașă de mătasă de china stă ochiul întors în gând și burta iedului ucis de foame zbiară la iarba ce crește obeză și voluptoasă ca țâța de leoaică mulgând în nisipuri. Lângă crima asta gata comisă cu mâinile goale se ițește capătul de trunchi retezat în firezul uns cu untdelemnul cel gras al iertării totale. Gogota se ridică și cade odată cu mine peste roca genunchiului plin cu reumatismele vitei poverii ce vine boncăluind din vechime. Lumea se învârte-n carusel râzînd peste mâna ce îndrăznește și atinge floarea de hibiscus aprins dintr-un cipp de nimic.

Bat mătării în gând și scot ghimpi cu dinții din călcâiul oștirii ce-mi calcă strâmb spațiul dintre ciurul și dârmonul ca fruntea de bour pleznind între coarne poleite cu aur. În talciocul mirosind a vită de poavă altă minciună dă în bobi leguma cu care nația întreagă speră să iasă cu mintea întreagă din iarnă. Gândesc vărgat... icosez... despre timpul care năpârlește soi de mucegai ce nu mai face două parale în istoria medicamentelor subvenționate în rate și arme letale. Boala asta-i internațională de jur împrejurul pieței în care liniștea scurmă după comori și dă cu râțul în rană. Din cicatrici vechi ies dureri noi la raportul de dimineații pe care o primesc doar... cât să o întorc filele dicționarului în care nebunul din cămașa de forță vorbește la stelele ciucite sub sori.

O strijea de lumină stă pe măseaua roții plombate cu diamnatul de sare. Ceasornicul așa-i doldora de invenții repetate și de secvențe ce n-ar trebui să aibă niciodată drept de armă cu gloanțe adevărate. Îmi spun că mi-ar putea folosi toate liniile de înaltă tensiune de pe fața de masă a dimineații în care fierb la cafea coțka de libertate promisă și-i mulțumesc Lui pentru strijeaua de lumină prinsă în prichiciul ferestrei. Tare periculos de spart în pikamer sunt proastele mele obiceiuri și stelele generalilor lucioase ca bomboanele de mătăsă populează toată recalma de vacanță cu femele flamingo. Peste partea mea întrebare nevoiașă se lasă luciditatea dură ca o achenă prăbușită din arborele de pâine.

Moft născut mort la ceasul când poștașul cartează plicul cu numele învingătorului în cursa cu obstacolele rațiunii. S-a născut mort și blestemul din prima fază a chefului cu rime când litera pe limba ei se îmbăta și spunea că naște cuvinte de dragoste interzisă. Atâta promisiune deșelată se lasă astăzi pe spate și trage la apă ca șarpele inelele degetelor altora abia scăpați din cunile sicriului acoperit cu ziarul de împacheat rodii importate. Global înflorește trandafirul sălbătic în singurătatea asigurată pe bani buni în clasică ilustrată. Eu nu scriu scrisori frumoase doar vorbe lovind oxigenul din cd-ul ce-și cântă destinul într-o colivii de aur și peste care stăpâna aruncă șal după șal de mătăsă prusacă.

Revin pe pagina de jurnal a unui timp împușcat din sticla de șampanie a veacului în care m-am încrezut ca în prietenul pe care l-am pierdut la joc de barbut. Sunt nesigură și singură pe felia de cozonac în care drojdia crește și-mplinește condamnarea insului trăgând din instinct la arat. Am trecut cu bine o eclipsă de soare întreagă în raiulu unde pomul cunoașterii cuibărește vrăbii mușcate de șarpe și sentimente cu ochi din diamante gata fertilizate-n deșert. Zbor în zig-zag pe dunga asta de aer aproape curat...prin tot hangarul unde îngerile bat pilota patului din care soldatul s-a ridicat voios între patru scânduri de brad. Vrăbii jucăușe și stricăciuni ireversibile grădinăresc humusul în care frunzele foșnesc... clevetesc despre numele calendarul cu anul trecut.

Fac recurs la instanța de odinioară... la cerul plat și la alt tratat de drept condamnat la uitat cele câteva lovituri ce-am primit în rinichiul scos la mezat. Sentimentele și sedimentele întrebărilor necuviincioase s-au așezat pe iarbă în capul oaselor și înșiră mărgele de murano. Sus și jos este tot un turn-babel... punct de control al limbilor nerostite și al capetelor scurtate în ghilotina ruginind sub troscotul pe care-l scurmă mistreții. Nu am meritul celui ce cuvântă despre credință nici teamă nu am de lumea în care nebunia înflorește ca măselarița iar polenul subversiv se depune pe cerul gurii ce nu mai știe să mintă. Caii în togi albe și ochelari de miopi galopează spre lancea ce-a intrat cu stănu'-n vânătoare.

Abacul acesta din ligamente cu artorză și sunete trezite cu foșnet scos din pielea de șarpe este animalul perfect adaptat la arat nisipul și urlat degeaba la luna ce trece mai departe prin lumea-mi jumulită de penaj ca o pensionară de la moulin rouge. De secole multe șade pe gânduri mașinăria 'ai mai de preț a umanității ... înțepenită în rana cu apă la plămâni din oglinda cu imaginea realității. Sunt șiruri de semne pe statul de plată al ideii prin care femeia cu copilul legănat pe suflet trage ponoasele și căruciorul cu butelia în care gazul de luptă dormitează ca toate fotografiile dintr-o familie cu eroi la schimb. Intuiesc și urăsc limita rațiunii în irațiune și nu mai știu cum încap în dulap rufele țesute în uniforma larvei năpârlind în plin marș îndreptat cu un colț de ochi spre genune...

Nu știu sau... știu foarte bine cum să-mi las linia palmei în făina de oase pe care le fierbe-n clei clasic cazanul cu aburii împingând peretele inimii ca pe un capac etanșezat sută la sută peste oala sub presiune nervoasă. Zvonuri în stol se lasă peste umbră de om în cercul orașului. Nimic nu mai tentează zgura să cadă ca o zăpadă de noapte peste păcate și zidul cu iedera strivind umbra mistriei măiastre. Și-i iarăși plin de vorbe proaste bou-vagonul cu spațiul vital supt pe măseaua de minte. Călătoresc nesiguri sub ziduri copiii bătrâni și puii de vrăbii. Imperial și leneș ca plușul stă peste prada sigură iar cărăbușul și unghiul îngust al ferestrei prin care se aruncă în brațe la mine bănuțul.

Trece pachebotul cu perla coroanei în dinți. Ferfenițată-i legătura ce ținea cârma și rufele-n vântul proaspăt spălat la copaie de femeia matrozului. Un copil din flori de hârtie țipă de foame pe linia martimă a bărbaților ce dorm de-mpicioarele pe sub lespezi de rime impare. La marginea lumii cu roca pleznită așteaptă poetul în frison matinal și val de șampanie veche. În foarte adânc a germinat tot grâul de colivă și-i verde-putred moscul ce ar trebui să ajungă esență în vitrine. Munți de midii moarte se lasă pe o parte din mâna lui destinului ce... tace și știe ce face. Am trecut cu bine de tropice și de nicovala ce se bătea cu pumnul în pieptul fără de stern. Îndepărtate și tot mai încurcate sunt intestinele văzduhului pe sub care pescărușul se lasă doar cât să pleznească din aripile printre care s-a rostogolit ca o minge de cârpe chiar soarele.

Bate piticul din ceasornic în foia de cort și se târăște sunetul... ne intră pe sub pielea subțiată de cazne. Lucrul în turnul vremii continuă singur și tirul cu caii de rasă se face pe cont propriu în zorii zilei a treia de la facerea lumii ... pe când nici un alt scâncet nu se mai aude cum cade din creier de computer în iarba-țândări. Dezlegat pe încrederea-i timpul ștergându-ne urma-n galopul ploii fertilizând hipodromul pe care cursa contracronometru s-a oprit fix în splina animalului. Dedesubt de adânc și cuvânt se lipesc cu ger antispetic nările călărețului. Este o experiență nouă și fără formulă chimică lupta care se dă pentru cravașa de piele de om și băutură cât să încapă în cornul unui inorog priponit la noi în grădină.

Miere zburătoare de mentă e cina de taină a zilei în care ne înghesuim citind din memorie rugăciunea ce ar trebui ne dea pâinea cea viitoare. Un patinoar modern... cu fault la mantinelă este spațiul în care împărățiile de zahăr candel se văd doar din oglinda retrovizoare. Meserii noi și crime-n recidivă se practică-n domniile trase la edec ca o esadrilă de lișițe îndopate cu cele de toate ale țăranei. Pornim în alt maraton către pomul cu roadă destrămată de grindini ! Ideea salvării globale e încărcată de galbeni și scame scuturate din preșul pe care legea casei îl bate ca pe minorul cel îndărătnic. Între răstimp... peste toată grădina edenului mierea de mentă se scurge prin doaga la care facem rând să-i lingem mâna de catifea albă. Cu mine în rând ... stă zâmbetul-mi în pioaneze inox.

În casa de naștere ard vreascuri verzi ca degetele fricii de moarte tânără. Eu continui să rămân legată burduf în nepăsarea ce-mi colorează-n mov tot spațiul supraviețuirii. Latră coioșii bolnava din patul pe care-l susține din amintire bărbatul puternic. Frigul slut unește genunchii și plâng împreună cu o singură gură. Alt copil se luptă cu visul în ring. Nu știu ce mă oprește să țip în urechea ferestrei prin care îngerii vin buluc din clpotnița unde liliecii fac chef cu barili de sânge îndoit cu parfum... Tac și croșetez la viață-n neștire acolo... pe un capăt de rugăciune din timpul pierdut cu masa de prânz. Tendonul fin pleznește de colesterol și rușine. S-a născut alt copil mult prea blând pentru apele cu drept la libertatea-mi ce selectează embrionii cei mai bătaioși din pasărea cântătoare ! La bucătărie cartofii sunt prăjiți în grăsimi minerale.

Un misionar în cearceafuri de bumbac este duminica și ceasul ce se bate pe spate cu lungile aripi de slavă aproape cerască. Muzica spală pe gratis acoperișuri de case și ochiul cel cât lacrima universală. Vizitez cu bilet la *negru* nemurirea și continui să cred că vorbele mele însoțesc linia de înaltă tensiune ce ne leagă fedeleș în miezul melcului. Veșnic și de la capăt iau în răspăr și creasta cocoșului prin care semeția și josnicia se adună să bată caiele în potcoava de deasupra ușii cu viori sugrumate de mâinile schivnicului. Dascălii de retorică amuțesc la catedră și estrada pleznește ciupind doar coada harpei din cutia din bârnă negiluită. Nu mai știu unde merg pe această lume ca un junghi la plămâni. Cântă eternitatea din fotoliile gata acoperite cu stelele de sticlă peste care cavalerii mesei rotunde aruncă rugini din ceprazuri.

Sublunară-i lentila prin care cade apa din cerul de gură și canalul continuă să ducă cu el mizeria grijilor către miezul din pâinea sărmanului. Mă tem să iubesc berc...doar acel cerc fără coada cometei ce-mi tăia felii din mămliga prin care azi amușină balonul lansat la oxigen în ziua victoriei cam nesigure. Dorm pe valve de inimă străină elevii școlii de pilotat leviathanul și ochiul profesorului de gardă mută mai departe negrul din tabla cu materiile fără indicii. În ape sublunare barcagii fără barcă adună-n ghem firele din care scapă curentul electric și scama de suflet înnoată spre casă câinește. Crăpată-i între spete bluza mamei și dor dinții de aur în gingiile ca două scânduri peste care perechea de bocanci cazoni face marșul victoriei.

Cumințite cu biciul sunt cuvintele de despărțire. Sigurăpe ea este moartea ce val-sează în volute peste tabelul lui mendelev. Prin galeria cu furnica roșie-n gură stau mileniiile și mâna ce le atinge ca un prieten pe umăr. Infinit este și aburul laptelui din țâța ulciorului spart și sonarul balenei ce penetrează uscatul în care mlădița măslinului e roasă de omizi fără specie. Identitatea noastră separată stă ca-n pânțelece fătul în găuacea sigilată pe dinlăuntru. Dina-fară urcă în arcă miriapodele. Mor numai vitele tinere închise în staul și umerii ruginind sub armura cu trese de generali fără vipușcă și armă. Ținta doctoriei mele tare amare este tăblia de marmură pe care arunc zarul și jocul continuă cu ziua ...cu luna...cu anul.

Respirația copilului sănătos peste ficatul mărit de pasăre în dans flamenco este la urma urmei un moft curios. Se poate muri și sănătos și pe linia cea mai de jos a pământului ce-și ridică ochii la vitrina brutăriei în care frământă cozonac cu stafide de levant fetita ce vindea odată chibriturile zăpezii ce vine. Că... încolăcit de trei ori este norocul meu peste nojița și lațul ogrăzii cu păsările îmblânzite cu grăunțe de mirt tânăr. Știu că nu cad capete de acuzare peste negustorii scoțând castane din jarul pleznind cu forța gheizerului dintr-un sifon plin-ochi cu aghiasmă ! Alt frig comun intră în osul supus poverii ce mă târăște spre salonul maternității schimbată în muzeu. Nu disper și nu țip în urechea zilelor foșnind din aripi de celofan scos de pe borcanul cu zacusca de anul trecut.

Am dezbrăcat fierul armat de betoane dar furtuna în juru-mi tot chițăie și fuge julită în coatele pe care s-a târât fără ritm și măsură. Gestul spaimei mele este rigid și gheață ca tăișul ce intră în pânțelece iepei ce trage din cer carul mare. Împoașcă foamea din stomacul în care se digeră banii și anii. Singură la raport se prezintă voioasă numai rindeaua ce-și trage talașul peste rănile vechi. Politici de struț trec ilicit granița cu traista de tărâțe și porcii evadați din linia abatorului. Asasinul plătit are chimirul plin cu ruinile străzii. Numărul este impar la biserica unde clipele se opresc... se opintesc... se închină și trec fluierând mai departe. Singură în cerc-drept încerc sentimentul altei revoluții unde reduta rămâne un steag întins perfect peste careul cu toate cuvintele încrucișate cu mâinile pe piept.

Vara asta este vicleană și mai grasă ca văduva ce umblă pe drumuri de sare amară și

scoate floarea basmalei în lumea abia evadată din scutece albe. Am strivit în vis pliscul păsării ce cânta pe toate corzile viorii bătrâne și-n aparatul de telefon şușotesc greierii cuibărind oasele simetrice ale zilei. E răcă morțișă-n isonul vuietului ce crește cu burta pleznind decibeli. Cresc copii din flori în gura metroului larg ca un câmp de maci ridicând solul pălămidos al unui bărăgan peste care bucuria nunții din cer și marșul funebru au chipul lacrimii rostogolite pe epiderma unui balaur din compozite. Ridic ferestre din zahărul brun pe care-l adun din aluviunile grase de după apa golind gălețile și pereții cu sfinții ieșind din icoanele pe rând.

În limbi tinere și mereu peste mijloc de cină luăm în răspăr coarnele taurului prins în lupta pentru viață și moarte. Norociri și steme salvate singure în grad avansează în lupta cu penajul smuls cu tot cu inimă din pasărea spin. Se întunecă hoțește în grija mea personală și noaptea asta sură joacă șotron pe sticla ochelarilor prin se vede cum vag cum rage fiara înfiptă bine în furculiță. Pantagruielic se anunță potopul pe toate limbile și stropii salivei înverzesc pereții celulei în care osânditul înnoată prin pupila vârtejului. Maladia asta ține de mine ca un zid pe care trandafirul se prinde cu bețivii și bacantele ce vin din tuspătru colțurile perdelei subțiri de nylon. Deasupra-i masa unsă cu vin și trădare și o candelă ce divide în firimituri inegale regatul.

Planeta-i un orfelinat și nimic nu mai are noimă în repetiția generală a plății peșin pentru munca de-o vară. Se vinde și se cumpără cerul cu norii plini ca un creuzet din care spiridușul scoate formula secretă a nefericirii. Pietrele din zid cad peste noile expediții pe lună plină și în jurul orfelinatlui din care știrile o zbughesc direct pe ecran. Libelulele zac la sol într-un sfert de borcan. Restu-i loc pentru basmul cenușăresei pleznit peste gură și gardini. Ulcioarele și apa se duc berbeleac pe calea lactee că... departe-i făgașul ce trage-n tractor benzina și dreptul de trudă peste craterul subțire ca un vârf de creion ce-și scrie istoria pe ultima umbră. Inofensiv ca un gând este efectul placebo valsând printe picioarele mesei cu bucatele puse la îndemâna unor cobai ce ronțăie viața de sfârșitul de deget.

Fără părinți și fără datorii plătim doar drumul de îngeri bolnavi de trufie când tragem halca de caș din plisc de corb guraliv. Cine să-mi pună compresă de untdelemn crud peste ochii îndrăznind să privească cerul și aripile ce se bălăcesc în mustul din viitorul sezon? Pleacă de acasă graurii tineri și malu-i surpat peste prizonierii unui alt lagăr de concentrare a pagubei colosale. Frica de frică mustește freatic prin praful în care numai diptera dansează fără paiete sub talpa în care sârma în două se împarte. Răsuciți pe degete sunt polii invers și veștile vin din alt câmp de bătaie prin benzile desenate de copil dus cu tancheta blindată la școală. Alți senzori purtăm la veston pe sezon și pe sub pielea cămășii ca un aburcazon. Cura-jul mă prinde și ține de mâini și grumazul plecat pe butucul de roată ce merge pe boltă fără osii sau car.

Mers de tren fără gară... Nimic nu mai ține de pacea ce-mi venea seară de seară la fărura cu linte terciuită sub mers de tren fără gară. Se vinde în avans visul de lapte și celula bolnavă... vinul nebun și rubla ce umblă fără însoțitor de valoare din vagon plin în vagon gol către siberia trasă în cămașă de ciocolată cu lapte. Continentele între tu's cinci degete năpârlesc prâsnel de pelagră și-i iar vreme de zbucium din bucium prin coaja mesteacănului în care se aruncă cu capul înainte toate zăpezile din banca de date strict personale. Miroase a prund de luptă pierdută și a plombă extrasă direct din măseaua de minte a înțeleptului despre care nu vorbesc niciodată jurnalelor de știri din timp ticluite. Șina de fier se scurge în rotoare și-n matcă și-n buncărul în care își fac veacul civilii și soldații cu glonț orb în loc primă-falangă.

Scara lui iacob crește ca febra de prunc. Este tot o lumină tectonică-n placa dentară și în vertebra peste care umanitatea trage trasoare ca pușcașii din linia întâi ai mobilizării la internaționala din care învinsul iese cu steag de leucocite în sângele tânăr și... moare. Vanzători de vise stinse ca țigara în carne sparg lampa păpădiilor înflorind aur între copertile de livret fără contingent sigur. Vor veni alți cavaleri fără cai pe gura asta de rai și alți dresori de lei fără piei în manjeul unde fac „alei-hap!”, toți purecii strânși la ananghie în gămălia de ac. A sosit iar la ceas fix și zadarnic cercul cu fiare bolnave în urbea prin care pikamerul festonează butioniere cu picuri nesiguri de ploaie ucigătoare. Scara crește cât febra din rana unde a depus ponta și ne naște balaurul.

Din cercul aprins scapă numai cele zece degete ale mănusei din muselină de păianjen și amândouă palmele mele aplaudace și goale ca armura medievală ce-și face loc cu dinții și cu ghearele în spațiul îngust dintre cărămizile zidului ce ține coleția de trofeie. Fără memorie și extrem de ieftin este brațul de muncă în târgul de vară și alb ca marmura este sufletul care stă sub genunchiul pe care-l apăs cu toată convingerea de centaur. Sub clopot spart în cap dorm eroii tot așteptându-și rândul pe lista de azvârlire în flăcări a greșelilor greșiților pe care nu-i pot uita nici ierta singuri. Deșertul din vis a înfrunzit mirt în epava burdușită cu matrozi echipați în îngeri fără minte și tineri. Numai mirii sunt teferi cu rezerva asta de aer raționalizată și moluștele ce urlă cloastrofobic din conserva strălucitoare ca un inel de logodnă.

Unda în șoc lovește pe la spate burta rotunjită în regula jocului general și comanda se dă cu jumătate de măsură din gură în gură. Alte știme ies goale pușcă în ochii orașului puritan iar inima lor bate pas de front pe cheiul în care tornada și timpul se topesc ca bucățica de unt peste achenă ce mișcă în casa de naștere. Facerea lumii stă în echilibru precar pe raftul de sus și mișcă din aripi libelula-n facsimil. Bat ca-ntr-un preșul vechi ițele și degetele de femeie ce luptă cu timpul întins razant sub cuțitul. Mai apoi vin ziarele zilnice... muncile zilnice. Una după alta imaginile se depun pe arterele de comunicații periculoase ca un colesterol. S-au sedimentat în șpalt poveștile de succes peste osul de ros de nu mai găsești voluntari care să urce golgota pe picior cu un singur pantof.

E un concurs fără premii jocul de-a vardiștii și temnicerii prăvăliilor în care scriptura rămâne singura piatră de la gâtul ispitei. Umblă inima mea uitucă și mult prea repede se îndepărtează de toate cât au fost inventate. Distanțele în grral se sparg și vremea mea se îndepărtează de țarm... fuge... se scufundă ca trupul regelui în mierea albinelor ucigașe. Nimic nu se vede singur și sigur dar mai ales... nimic nu se aude total de pe plaja cu bățăliile date pe viață și moarte pentru o așchie separată de cruce. Dincolo de geamandura standard stau salvamarii-n șalvari și coajă de mandarină pusă în lupta pentru o singură zi câștigată în războiul medieval. Peste arhipelagul fără nume Dumnezeu s-a s-a lăsat pe coate și fluieră jazz.

Apa neagră cade peste sistemul propriu de apărare al celulei nepăsătoare. Reactorul doarme cu neuronii goliți de scânteie când pacea universală se rostogolește ca nuca prin turma din care lipsește la apel o singură oaie. În abatorul modern se dărește lâna de aur și se câștigă cu sudoare salariul. Oameni și șoareci rod la întrecere miezul verii în răspântia unde energia s-a stocat toată și roata merge otova ca brațele pregătite pentru tras la galere. Simt viitura... valul cum suie spre creier prin oasele goale de aerul în care mor fără rost viețuitoarele neclasificate în jurnalul domnului darwin. Despărțită de toate este linia morții de pielea vieții de dincolo de acidul stors din stomacul hipopotamului adus pe spesele comunității în rezervația cu lupanare și floricele de plastic.

Mina personală stă în epicentrul lipiei nedospite și în sâmburele inelului de logodnă strivită de viciu și datorie dusă de ștreang până la sacrificiu. În muzeul de ceasuri solare alt cariu primat roade mocănește-n peretele cu albul neclar și tras ca un vâl de făină peste unghiile gata înfipte în cutia cu cremă de ghete... Este foarte sigur buncărul ăsta cu perechea lui de greieri naivi cântând despre fericirea terestră. Suge numai cimentul sângele omului și insecta se trage prin același porțigaret de drog avansând în dessant și în boală. Secundele din mina personală sfârâie pe bolovanul înroșit cu sucul unei cireșe amare. Dincolo de starea prenatală stă fățul speriat de integrate și toate calacule făcute pe cinstita mătasa unui drapel scăpat din sfârșitul a tone de grăsimi minerale.

Copiii neplînși stau în procesul de fermentare a cernelii întinsă pe degetul cu care semnez pacea minciunii și vântoasele adevăratei genuni. Nevoi noi și credințe vechi strâng mâna hoțului în menghina drumului care pleznește sfărâmând nuca de plumb. Pe locul în care se mai scaldăatlanții alți părinții poartă jugul...trag plugul pe sub cerul cu norii ce cad în picioare peste invalizii căruciorul cu înghețată asortată în miros și culoare. Un altfel de luptă se dă în ființa ce-mi iartă anii pierduți în așteptarea porumbelului cu fructul de măslin copt ca buba dulce în gură și sirena mașinii cu pompieri voluntari trage tulumba după propria-mi umbră. Trece alte veacuri de pace confiscată de secunda cu cireașa clincănind în lobul urechii patriei ce nu mai merge pe două picioare.

Facem târâș pe rând și cu sârg prin cioburi de oglinzi și sîdef smuls din midiile ștrangulate în vița de vie. Podgoria și plaja întreagă miros a magiun roșu și dulce ca spuma de la masa de sacrificiu. Rebele și în haită ca lupii se adună gândurile să-mi sfârtece în caninii de lapte sufletul ce străbate lumea fără costum de botez și fără de trup. E iarăși stare de mobilizare de trupe voluntare și multe grade celsius înghesuindu-se sub coviltirul bărcii salvări împing înaintea anotimpul și anul... Lupta următoare se va da sigur în numele miriapodului mărșăluind sistematic între umerii generalilor. Ancora a scăpat din mână peste bordul îngust și în damigeană mișcă în somn vinul ce se schimbă în oțet.

Cine pe cine căsăpește sau iartă este... problema ce coase la gură până și broscoiul ce se visează prinț moștenind tot noroiul cu turbăria din balta pe care s-a ridicat orașul în capul de oase. Metanul scoate limbi în ventuzele de pe spinarea cămășii cu fluturii ce-și fac metamorfoza hidoasă în valiza cu artefacte de mire fără mireasă. Zilele întregi sunt din ce în ce mai puține în gloria ce face șmotrul prin prăvălie. În casa nouă nouță altă candelă își arde degetele cu care ar trebui să toarcă fibra tare de cânepă. Este mult prea multă grăsime și puțină lumină mai umblă prin ruina care mușcă vagabondul de mână. Miezul acesta de noapte străină este mesageria universului tapetată din cap la picioare cu ambalaje strălucite de timbre cu filigranul foarte foarte subțire.

În haine vechi călătoresc fără rost pe podul de palmă printre milioane de alți hoți neduși la închisoare. În piața de păsări steaua de dimineață-i trasă în țepușă la foc mocnit. Încălțări de tot felul tropăie pe sistemul nervos al telalului ce se preface că știe să scrie greșind greșiților noștri. E ger cumplit în plicul ăsta gras din care iese toboșarul cetății și bate anunțul. Curatori și parole noi schimbă mantaua de ploaie în care cohorte de molii înfașă la larve flămânde. Dincolo de acest infinit eu continui să cred și să spun că nu știu mai nimic din mărul oprit între vârful de limbă și nodul dublu din gât... Sunt corigentul la toate lucrurilor ce-mi prisosesc prin odaia cu troacele sedimentate ca tescovina pe doaga butoiului din care filosoful își fluieră câinele ce... îl aude dar continuă să roadă sintetice oase.

Despre păstrăvul pe care-l desenez din memorie și-i vorbesc pe limba lui de apă dulce și despre legea marțială mototolită ca o coală în ghiozdanului cu rechizite de școală scriu din oră în oră. Aici e malul... dincolo-i valul letal al otrăvii pe care o prizez pentru a face demonstrație cîinească pielii de om care rezista cu certificat de calitate la toate intemperiiile insuccesului. ... și buba rea spuzește pereții celulei în care cobaiul refuză să-și ia deceniul de libertate promisă pe vârful de șiș ce-și tremură polenul de penicillium. Recunosc după gheată și după noroi acel soi nou de cobzar ce-și face veacul între rufele spălătoriei industriale... un fel de mască din catifea cu buzele trase în creionul ce continuă să scrie rețetarul și povestea șeherezadei peste șira spinării unui dromader ce rumegă și-i scuipe deșertul în pumn.

Manejul e drum prelungit până dincolo de splina animalului din capul satului în care câinii mor tineri și fără să se asmută la sfinții ce caută din casă în casă omul cel bun. Mereu pe păcate călcând metalul din caiua înfruntând nicovala... Există o frică de insul rebel și de noaptea în care laptele în șiștar smântânește singur și intram în vrie pe punctul terminus admis și unde pantofii lebdei negre nu se mai abțin să danseze. Dumnezeu își pune mintea în mâna trasă în mânășă din mătasă din coada de leului ce-și face veacul la lada cu gunoi menjar. Nu văd prea bine dincolo de ceața care-mi pansează retina... nici prea adânc în coșmarul dresorului dormind cu harponul în mână. Printre amigdalele inflamate de aplauze carul mare cu toții sacii făinei de carii se scurge prin jgheabul înfipt ca acul de seringă în carne.

Câtă singurătate poate intra în țoiul de vodcă și-n sticla transparentă a unui far din arhipeleagul cu pirații la datorie? Ce lungi sunt urechile acului cu care cos la gura lumii și ... ața veche se tot rupe și vocala tot scapă liberă de pe limba ciupită de alte cuvinte necunoscute! Felii de pepene cu sâmburii ascuțiți în dinți de șoareci pier în spasmul mării lunare. Nu doar eu trec neștiutoare cu pachetot-mi global și dotat cu gps și cu jumătate din alămurile fanafarei din cele șapte prăjini pe care rufele familiei se uscă pe picioare. Alte hematii în apus curg gros și confunz peste peisajul în care intră cu ararat cu tot arca lui noe. E naufragiu continuu pe pământul deștelenit cu damf de coniac învelit în culcuș de păianjen. Sărbătoresc zgomotos mersul pe jos și trasul înainte pe coadă a câinelui fără zgardă.

Cu capul în piept avansez în troleu. Nu am bani de bilet... nu am casă nici leac la boala care m-apasă. Tot ceea ce am vrut și avut de dat peste căpătâiul proiectelor strict personale este o cărare de beton pe care se plimbă cu pălăria în mână perceptorul. Un festin cu păsări împăiate mi se arată din unghiul îngust prin care eu trec cu fără cămașă și fără maieu. În munții de acasă... caprele tinere îmi dau laptele gata fiert în măduva din oase și certitudinea că aerul pe care îl consum este chiar ghiozdanul în care mama-mi așeza bobul de grâu uns cu margarina tendențioasă. Doamne... dă-mi curajul să merg în poante pe foarte lungile linii tehnologice...așa ca o aripă fără știință de gravitație ! Peste marginea luminii Tale ... alți fluturi de staniol mov își depun ponta drepți în umeri ca un metronom.

Locuim pe felii aceeași caseta perfect nituită printre vrafuri de gablonzuri de vitrină lovită cu bocancul în stomac și în minte. Învăț din mers rolul secunde prin care trece acceleratul de noapte cu actorii și rolul vieții prins ca libelula vie în ace. Dorm inorogii deampicioarele sub felinarul ce crește-n desenul abia schițat în cărbunele adâncului ce îngrașă păsări. Sunt actor într-un rol minor. Sub masa de machiaj a altui obraz moare de foame vițelul cel gras. Fiul rătăcitor n-a aflat încă cuvintele de iubire.Nu este singurul pe dunga asta îngustată de vina mamei și a tatălui trași în marșul deșertăciunii. Ca ploșnița plină de sânge stau bocancii mei de doi lei ... strâns legați între ei.

Sub nume comun stă umbra-somoală și mămăliga forfotind ca feromonii din cușca cu fiara adusă în fața mulțimii să se împerecheze ș' apoi în luminile rampei să moară. Este un

testul dat în închisoarea datornicilor drogului ăsta... așa cum iese el cocoșat din planta nebuniei ce crește pe pereții vaselor prin care clownul trage în arenă iluzii. Tânără și fără mișcare este iubirea-i totală... așa cum privește și nu vede lumina prin geamul uns cu mizeria muștei domestice. Dosul palmei lovește peste masa lumii gura ce-și mestecă albeața din incisivul ca o literă scăpată alandala pe pagina unde ar trebui să fiu eu cu cernelurile scumpe și buricul degetului ascuns în mănușă chirurgicală.

Inevitabil este mersul 'nainte și'napoi prin lanul cu seacara căznindu-se să-mi reziste ca unei prepelițe ce clocește porția de ouă gata prăjite. Ca într-o fabrică de bomboane ninge zahărul otravă în călimara unde îngerul de serviciu pe rațiune se bălăcește ca un pui de pește phirana. Scriu almenteri de la o vreme... despre pofta de viață și pofta de moarte a visului ce se absoarbe chiar dacă prostia continuă să conducă și să îmbătrânească în libertate. Lângă cimitirul de pagini de carte desperecheată cioclul în oglindă joacă și pierde la gioale tot norocul din mâneca-i tivită cu iarnă congenitală. În cimitirul aliniat pe contingente absente bat din toate părțile viscole mirosind a bomboane fondante.

În clipa mea de moșmondeală provincială stau specii rare de versuri ce nu vor fi publicate niciodată între coperte din solzi de salamandră. Nu mă asemăn cu nici unul dintre cei cu care împart acest joc de noroc chior. Rezist la jar mocnit și legilor prin care alt nebun de legat îmi donează epiderma pentru combinezonul de lucru la veac. Șantierul patriei este totul! Mult mai dedeprate privesc sufletul-bun și firul cu plumb din colbul care-mi pudrează botina pe vârful căreia ploaia de sus și zoaia de jos se unesc și rad totul cu unghia mare. La semafor e roșu de coridă ...un ciob întreg de vitraliu medieval din care cocleala defoliază prezentul. Din spatele cortinei creierul păpușarului fierbe în miere verde ca lumina.

Dar... eu nu-s insectă reciclabilă nici pui de mesteacăn înfipt în gingia crivățului răstignit cu brațe și picioare pe acoperișul de țigla încinsă de soare! Nu-s nici opinca din povara de vită domesticită cu zahăr și folosită tot drumul pe care va trece carul alegoric... Totu-i subțiat în trup ca un spectacol filtrat prea mult prin drojdia de rachiu tras din prunul crescut în răscruce de drum. Ies gozurile la gura borcanul din care cântă bețivul. Accept din prostie alt rol de spectator ce stă cu capul în nori și călcâiul în gresii. E noapte în orașul meu de neon plat și animalele de companie dorm cu iarba fiarelor înfiptă în broasca din poarta ce doar ea vede umbra-mi ce se scurge pe drum.

E dimineață iar între coarnele zimbrului singuratic și steaua este clipa conservată în gelatina gutuiei uitată o iarnă întreagă în fereastra bătută în cuie. Ceva e musai să fie cu lumea asta înfășurată toată în blana lupoiacei gestante și cu purecii care țopăie pe limba unui frate de lapte. Cum să intru viu dar mai ales cum să ies mort din infernului de pe apucate și dintre toți străjerii condamnați la a sta cu vorba ajunsă-n barba sprijinită pe vârful de lance? Eu nu-s soldat de gardă regală doar o ciozvărtă din ceea ce ar fi putut fi glicerina din care fabrica scoate lacrimi și explozii necontrolate. Behăietul în turma de miei înțărcați cu deasila urcă coverta pe corabia cu pânză de sac bătută în spată lată și briză de libertate ca și garantată.

Inima de după grilajul de os e slabă ca vederea de mamă neadaptabilă la trotitul pus sub focos așa ca ghemul de câlți în care se tot toarnă cu spume unsoarea de porc. Un vers

incolor-inodor păstrez de rezervă în recipientul fragil ca pumnii din care sorb aerul și colostrul refacerii lumii eterne. Medicamentul nou și boala veche sar la bătaie peste linia ilizibilă care mă desparte de renașterea Pruncului în obială smulsă din cămașa unei țesătoare la mai multe războaie. La capătul ăsta de drum adunat ca șarpele în gumar vechi și în miezul de prun crește densitatea umbrei ce vine... se gudură... face sluj pe scara fără odaie cum face un câine.

Ce ar fi dacă ar fi din aer-plin tuspatru pereții bisericii prin care Dumnezeu își târșește papucii uzați în pelerinajele milenare... Departe de mine gândul ce scoate capul în lumea cu toate tainele de vânzare și scena finală a balului periculos ca ascuțișul de baionetă în care se spintecă uniforma unui mareșal de motorizate. Vorbe în uniforme diversificate ies din cutia cu conserva de pește ce a hrănit mulțimea de cifre ce bat mereu în ușa dincolo de care îmi scriu testamentul. Sunt prea ostenită de trecerea veacurilor pentru a mai lua în seamă clipa ce mi s-a înfpit în laringe și abia lasă să intre în scenă privighetoarea să cânte.

Schimb din mers anii și banii contingentului meu se înmulțesc precum furii-n liziera pădurii răstignită în cerc de frica securii. Scalpul regnului strălucește sub soarele iertând mantia roasă și voalul sublim ca ninsoarea glorioasă ca o mătreață strânsă pe umerii povârniți de victorie strict personală. Măsor bine și tai prost firul lungimii ce mă ține în cuie pe ombilicul speciei pentru care mint că primesc la schimb crez și tain de beție. Alte griji fără rost macerează bucata-mi de lume peste care conqhista trece ca scrumul unei lupte dintre stolurile de cocori și peștii sufocați în burta peștioaicei. Sub cupole de veneția și dare de seamă se ascute nisipul clepsidrei când alte migrații în cruce se mișcă sub tălpile vremii.

Am văzut omul cu ghiarele înfipite-n beregata vântoasei argășite cu sare de mare. Am auzit la geam dmineața nenăscută zicându-mi pe nume și timpul meu fixându-l probabil pe linia termometrului cu grade superior-militare. Pe frontul comun oferta tot crește... cucerește cuvântul și piața de dobitoace în care intra cândva un pătrar și ceva din uscat și potopul întreg de lacrimi dinspre sol către cerul de gură mereu picurate. Cererea-i limitată în cimitire și la cantină de... nici omul și nici îngerul omului nu-și bagă de vină pentru coada cometei ce sfâșâie steagul înșurubat ca un cariu între coaste de splină.

Ca o gravidă fără soroc poftesc și scriu despre ghiveciul de as'toamnă fără să știu că aș putea fi chiar eu bobul cu germinație de sută la sută ce-a ajuns dintr-o eroare în oala ce pufnește cu țâfnă umană. Nervi de rezervă și maladii din nimic ricoșate stau spate în spate între frate și frate... Verdei coada așetptării ce nu va atinge niciodată densitatea unei stele fixate cu pelicanol pe ghiozdanul cu penarul fără ustensile cu risc sporit la control. Inși cu decorații ruginind în piepții cămășii și cu pietre de moară în fiere poartă aceleași probleme de comunicare dintre fiecare cu... fiecare. Pe scutecul cu florri de arnică prostia și riscul pun sub semnul întrebării chipul și asemănarea în serie a altei mașini de fabricat dinți la roata plecării.

Înalt și tare departe e cerul din care ciocârlia vine în picaj spre ceaunul cu apă fierbinte

și sare de marmara. Prin humusul gras intră în șut termitelile grave și șapte pitici din ipsos vopsit în culori tari de avertizare. Imi place să cred că mai am în plan un prieten fără plată de stat... colo o haimana fără haină de seară ce urcă și coboară pe sfoara cu care un clește de rufe pune cu vântul cel tânăr prinsoare. Trec de la gară spre moară alții filozofi cu zmei de hâtie lovind Leviathanul cel burdușit cu unt de cacao și focoase ascunse în miezul de pâine.

Cerul gurii-mi ia foc direct din chibritul peste care un războinic irecuperabil trage piatra de moară și toarnă la coș boabe și benzină ușoară. Umblu fără trup la cămșa în nasturi forțată printre ruinele din care iedera se ridică și prinde cu gura sfârscul degetului cu pecetea dezastrului. E din clorofilă fină nisipul falezei și verde ca alga marină e spaima mascată în crème și farduri de iarnă. Numai la hotelul de cinci stele... cu majordon și lacheu din siliciu precis ora mesei se învârtește după ceasul de argint al bunicului. Dar...cine mai are nevoie de timp și istorie ca bonus la victoria câștigată oricum când setea-i gratuită și garantată în porția de jar teluric ce a cuprins fața de masă peste mijloc...

Am cunoscut eroi ce și-au întors viața pe dosul palmei cu care loveau tăietorii de trestie unsă pe buze cu zahăr. În jurul lor viața mea umblă ca o mironosiță în brațe cu ploaia și smalțuri sărite din gingiile scoicii obligată să gesticoneze perla coroanei. Soarta mea-i desculță și-n rochie de cânepă înflorită pe strada trasă în birjă cât portocala rostogolită cu vârful botinei prin noroi și prostie. Îmi recunosc toate greșelile greșiților numai după vocalele pe care le țin în gura 'ai știrbă și tusea măgărească bate mingea sărăciei printre confetii pariziene și fulgi smulși direct din aripa îngerului de ipsos. Selecția-i naturală în jurul sezonului care a fost bun doar în centrul de afaceri cu vorbe înveselite cu icre negre și șampanie turnată în paharele imaginației.

Veacuri de mers pieziș pe sub buza vulcanului comemorez azi prin atitudinea-mi foarte cu-rajasă de bob de piper sărind... evadând la timp din mojarul programat la asaltul armat. Singură în țărâna flămândă sămânța-n pântec prinde cheag și-și face drum spre cruciada care...iar s-a amânat din start. Totu-i metaforă gata să scape din mâna de lucru a speciei pe care o pierd din vedere și vin ele... miliardele de nume din cartea de telefon care sună în noaptea cărunță ca un mărunțiș în buzunarul vestonului de erou. Tassul balanței are fața-n oglindă și spațiul dintre noi se vede clar cum își lustruiește dimineața devreme toți ghimpii salcâmului crescut cu rădăcina-n fântâni de petrol și durere nebună-n măsele de om.

Adun și dau capital fără de vină pentru fiecare dus-întors al lingurii cu analgezic de la raft la gura sătulă. Periculos și tainic trec frecvențele unui timp în care reductorul de știri

anunță scăderea alarmantă a cotei de oxigen în molecula artei planetare. Trăiesc periculos pe banda de frecvență în care burghiul roade... crește ... pleznește pentru ca fluturele de mătasă iarăși să zboare. Mă retrag vis cu vis din tot ceea ce îngrașă și nu îmi e permis de atins cu ochiul ori cu mâna peste fața asta de masă cu chip schimbător. Butașul pâinii din Biblie... acel suiș frânt și acel un coborâș alunecând prin dreptate și halebadrele legiunilor încreștinate sunt tot atâtea semne întrebătoare ce dorm în arhivă cu conturile istoriei încă neîncheiate.

Habar nu au ștregnarii și hornarii de gustul homarului și rostul cutiilor reciclabile sau de lacrima suspendată ca sabia și drobul de sare deasupra baldachinului din camera nupțială.- Gestică și retorica nu au rațiune în radiografia momentului de consum în forță și alți baloți cu șalvari și alte pungii cu halva vin la rând pe tarabele care mută în cer lanurile de înflorit ca floarea soarelui. Experimentul meu stă abandonat pe un raft dintr-un sat din care nevestele pleacă-n zori la piață cu propria lor porție de tinerețe înfășurată în testeneu de mătasă. Astfel simt eu gestul suprem când... Tu îmi arăți și crezi că și văd ursa mare fără probleme de optică. Dincolo de fabrica de compresoare solare și înlăuntrul cireșei plină cu untura de carpocapsa spațiul afacerii cu creier se încheie umblând și murind pe picioare.

Un miriapod circular este mișcarea de trupe pe role ce urcă și coboară de pe redutele înțepenite în sare. Deasupra cazarmii cu nume de fată morgană harta cerului s-a frânt de mijloc și întreg contingentul meu se sprijină-n cârjă de episcop ca iosif din arimateea în lancea romanului. Un amalgam arhitectonic imposibil de reconstituit este mileniul prin care ne facem că transbordăm containerele cu piatra filosofală spartă în gura competiției dintre două idei fără cap și coadă. Cariera e vopsită pe unghii așa cum trage afară din mal trupul stins și întins al altui eșalon de cavaleri mărșăluitoari pe drumul de fier. Nici aspirina nu-i eficientă în starea asta de inadaptare la rostul speciei în care Dumnezeu cioplește... așa ca-n lemn un leagăn croind tîmplarul iosif.

Frânte din șale sunt semnele din istorii nescrise pentru îngerii pe care-i știu cultivând rouă în ochi și în gura ce mă strigă pe numele mic de femeie cu pietroiul de moară prins de gâtul cu tiroidă și salbă de aur clincănind amarnic. Timpu-i frânt de trudă peste limita care mă ține cu linia umerilor lipită bine de bucata unui alte felii de pământ deștelenit cu obuzul unei religii ce stă cu mintea-mi și speranța la ziua de mâine. În programe televizate doar sfinții-copii se tăvălesc ca mânjii prin zgura unui vulcan ce în somn de amiază irumpe rujeola și febra ce sparge în termometrele lumii cu tub plăpând de neon.

Este un dans din ațe fără sfârșit și un singur pas interzis și bine ascuns în mîneca

vrăjitorului ce numai umbra o lasă liberă să se scurgă din barbă. În teatrul ăsta de emarionete superbe dansez întruna săptămâna și luna cu ielele și ideile tinere lovind de podele. Mă învârt sublim ca papiotă de ibirișin fără viață și fără de chin. Sub tălpile mele viclene firul ierbii crește ciînește se ridică de zece degete către stele și-mi atinge glezna unde urma galerei încă se vede ca un șarpe ce strangulează din dragoste o roză. Aproape trecută cu bine este noaptea asta de sînziene cu circarul numărându-și profitul pe marginea șantului în care criminalul doarme primul somn pe cauțiune.

Dantelăreasa asta sfoasă trage chiulul și toate ochiurile scăpate din talpa unui ciorap care a fost cândva de mătasă. Remaiez rând pe rând și cu sârg casa și masa...raiul și gardul din spini pe care albeața nopții se lasă ca o matroană borțoasă. Nebuna nu mai are andrele nici firul de ață în care luna și turta dulce încă se agață. Iluzorie-i limita dintre foare sus și mai jos... dintre acul mangetofonului ce scrijelește mutarea-mi pe nod a pasului următor iar mintea-mi se încrețește pe linia de supraviețuire a gândului care din viitor spre trecut hotărăște cine și pentru cine muncește...și cine plătește. Uite...iar vorbesc despre starea normală ca despre vremea în care trăgem în unghii jgheabul vopselii ce azi se cojește în pereții borcanului din boiangeria unui oraș păstrat în ilustrata francată și care nu a ajuns nici până astăzi la destinație.

Mi-e tot mai departe de gura flămândă palma grasă și rația de pâine promisă în schimbul iertării divine. Strig fără cuvânt... cu limba de cerul lumii lipită ca un pachebot înțepenit în reciful abia trezit din primul somn al dimineții de un mire atinsă. Calea-i îngustă în șale și goală ca amfora din umerii căria cresc aripi de bufniță albă și tot harnașamentul istoric al unui soldat căzut peste colțul ierbii ce se pregătește de alt maraton. Revolveru-n rastel e gat plin de gloanțe cu ochi și cu plumbi care raportează finalul. Peste calendarul întrecerii se-mpart osuarele și irișii trecuți din oficiu pe lista mucenicilor în cruce galbenă. Alte plutoane dezertează din post de control fără bocanci și fără butoni nichelați îndeajuns de lustruiți la veston.

Paharnicul toarnă povești la masa cu tipsii de maci spintecați în stindarde și holdele stau adunate în snopul internaționalei trec din mână în mână de proletar snopit în bătai cu flori de salcâm. Sunt un contabil un pic cam nebun... tot scad și adun spinul cu iasca și fumul cu bărbatul ce nu mai miroase de-un veac încheiat a tutun de jamaica. Bat una de alta în aplauze palmele crăpate ca o uneltă ajutătoare. Beau aldămașul cu hoții de cai ce-mi promit să scoată din ogaș de tanc carul mare. În pustiul prin care generația mea se târăște ca un șarpe de apă și-i gata să se vândă pentru al ou al găine cu pene de aur... la gura bluzei prin care se ghicesc sfârcurile degetelor cu bătăture de creion s-au ciucit și așteaptă chirurgii cu fir de gutapercă și bisturiu nou. Numai că...eu sunt toma necredinciosul ...cupa cu oțetul christic în care paharnicul toarnă povești.

Nisipul asutpă urechea acului ce coase pe dos pana de struț angajat în alt maraton fără rost.Viteza din gând topește siliciul... măciniș de monezi vechi și pasărea iese șerpește din regnul adaptat la urlet în solz de lacrimă perforată în val furios. Pustiul pe viu disecat e galben

În blană și gheară... se zbate zadarnic ca molia în bob sub valțuri de moară. Lupta-i placentară pe uscatul din palmă și-n marea răzuind rugina aortei cu sârmă de wolfram arzând. Tot mai strâmtă în gâtlej este libertatea mișcării prin miriștea asta de statui și un singur cip de siliciu crescând descrescând în ușa tavernei cu piratul amnezic bețiv. Între tâmpală și brațele încrucișate pe masă doarme stiletul care a tăiat și cusut ombilicul zării albastre ca jartiera miresei.

Ca-n palmă de zidar crește drumul viețășului și verde-i stufărișul raței clocind virusul unei idei perfect așezate pe mediana cu care-mi măsoar sentimentele de ins fără înregimentare sau răspundere de dat ordin ori de primit osanale pentru ciorba asta de burtă grasă dar care nu face nici două jurnale. De la un capăt la altul iau diminețile în răspăr și sania o iau de urechi și o duc spre miezul de nucleu. În ambientul acesta de glorie patriarhală culegătorul de perle ca și ucigașul plătit se întorc fără somn pe cealaltă parte a norocului burdușit cu pui de găscă în ou transparent ca dețul de țuică. Dinlăuntru bortei reci imposibil de ghicit este viitorul de stol ce alunecă mereu de la capăt pe hematiile curgând ca ciocolata fierbinte din golgota rănită în ciobul unui biberon plin cu terci.

Peste mănuașă cu bradul crăciunului se lasă alt pășăret flămând și violet ca de staniol. Peretele-i solidar... așa cum stă pe sub icoana strânsă în brațele ce-mi pretind bilet de respect la intrarea în galerie cu speologii preschimbați în lingurițele alaun. Și tacâmu-i din argint nou... sfărâmic și sur ca blana de lup-prins și în care detergentul lumii moderne intrând face spume la gura cu dantură ce-și iese din minți. Maladii fără sens sau matricolă umblă prin lumea-armată și cai în zăbală visează colbul cavalcadei naționale. La colțul ochiului de stăpân care privește fără să vadă stă Precista în rochie de țărancă scurmând după raze de lună în humusul negru de la rădăcina cuvântului. Locuim în devălmășie un mausoleu imperial din marmură ce crește și descrește în soarele întreg și în doar jumătate din mărul adamic.

În zgomotul de fond al biografiei tale... cântecul de rezistență este numele meu neamușind sub herghelia ce-o simt urcând de pe cealaltă parte a vremii cu chef și pahare sparte în măsele de înger nebunatici și tineri. E damf de pucioasă în butoiul cu vin-bun și cale-ferată 'nierbată sub pasul de om întors în os ca o cârjă de cardinal sub genunchiul care se roagă bucății de piatră din atelierul florenței de altădată. Lupta se dă mereu fără rost între ce a va fi și ce-a fost. Între noi stă prezentul păgubos și învingător olog... cântărețul de strană umblând în cămașa de urzică trasă de zor direct peste psalmul din rană. Liniștea-i de biserică-n albina alăptînd din instinct alte generații de trântorii obezi și gălăgioși ca nucile fără miez din desagă.

Iarnă-i în iarnă și frig peste stup de zăpadă și-n staulul unde maica spală-n lapte-dulce scutețul cu lisus tușind toate păcatele lumii rătăcind prin zațul cafelei în care s-a înfipt și s-a stins încă un vis interzis. Paralel cu noi crește... în grad avansează măduva de prun programat să ajungă creion nu de scris... de împuns. Mașinile fără brațe înhață alt paragraf... altă halcă

din legea cu coroana de spini peste gânduri de pace lăsată. Din paharul de ceară topită în vânt evedează speranța cu altoiul scuiat din măslinul trăznit. Nu mai știu cuvânta neam pe limba cu pușcheaua cât lubenița gestând sămburii sângelui din rezerva de spital militar. În marș forțat prin negru cazon se rup pingelele cizmelor ce se încălță cu moarte înviată în somn. În piața de flori din carton stâlpul infamiei e gol.

E ploaie cu pietre casante-n vitraliile perfect decupate din gloata care se-mpinge concentric în ochi de piscică și țipă : La Cer! Și... porumbeii-n stol aparent fără rol trag cerul la sol din turnul cu țiglă în palmă crăpată. Osia-n ornice o învârte cu sânge primarul pe viață și un sfânt ademenit cu pâine și delevar pe pământ. Nici gând de mers pe aripi pe zid... peste strada din marmură supurândă ca un transplant de rinichi. În dezordinea asta mereu angajată și lăsată la vatră umbra mea ricoșează ca un glonț vagabond în găleata în care recuzinta-i monedă nu apă. Planeta însăși stă bătută în cuie pe marginea cristenliței în care nou-născutul învață să înoate doar pentru că... nu-și mai amintește că știa odată și odată să zboare.

Dansează pe plita încinsă efemerida în rut și mioara din turma ce-și scutură lâna de aur direct pe jărăticul ud. Armuri ignifuge și animale ciudate dau una în alta sub ploaia care crește haotic. În hărmălaia asta generală mai urc găfâind încă o scară de ață prin embrionul ce-mi asigură viitorul. Am gust de rodie în gură și gard de zid 'nalt la turnul din babel. Numai limba-mi suspină pe față dintre dinții de aur ai adăpostului unde hrana nu se adună nici în vrac nici în saci de hârtie cerată. Dau înapoi pe genunchi cu artoză prin iarba cu grătarul și mititei sfârșind în răget de vițel evadat din măcelăria cu piroane de nichel. Și ochiul lucește peste hrana prețel crescut pe dansul din buricul ce ne ține-n lanțul cu întrebările fără răspuns.

Toate acele promisiuni pentru care am vârstă sângele privighetorii peste actul vânzării de frate sunt marea ce ne obligă să înghițim hapul și să-i zâmbim cu toți dinții celui care jonglează de pe spinarea fără șa a amarului. În liniștea lumii mele interioare sunt gata de alt joc de gioale în lutul de chirpici lipicioși ca sărutul. Drumurile patriei într-un singur sens curg din gura prin care apa-vie trecând stinge glonțul cu drept de prim-născut pe reduta internaționalei. Singular și mimetic mă port și eu pe dunga asta a vremii din care viața personală se trage indirect prin apa-moartă și solda militarului ce își încearcă norocul și pușca în grifonii din stucatura medievală. Maidanezi fără viitor în actele de identitate latră la unison luna și ziua pe care talpa bocancului din epiderma bovinei a asudat cosmic.